

„Danferen“
 et halvmaanedlig Anheben- og Oplysningsskrift for det danske Folk i Amerika.

DANISH LIT. PUBL. HOUSE.
 Blair, Neb.

„Danferen“ udkommer hver Tirsdag onsdag.

Pris pr. Maaned. \$1.50. Udsendelse \$2.00

Bladet betales i Forud.

Bestilling, Retnings- og Adresserendringer og andet angaaende Bladet adresseres:

DANISH LIT. PUBL. HOUSE,
 Blair, Neb.

Redaktør: M. M. Andersen.

Alle Brevaa til „Danferen“'s Redaktør, Adresserendringer og Artikler af enhver Art, behøves at adresseres:

M. M. Andersen, Blair, Neb.

Entered at Blair Postoffice as second-class matter.

Advertising Rates made known upon application.

En Tilfælde af Uværelssygdom med

Meddelelse om et Tilfælde af Uværelssygdom med

Meddelelse om et Tilfælde af Uværelssygdom med

Meddelelse om et Tilfælde af Uværelssygdom med

Meddelelse om et Tilfælde af Uværelssygdom med

Meddelelse om et Tilfælde af Uværelssygdom med

Meddelelse om et Tilfælde af Uværelssygdom med

Meddelelse om et Tilfælde af Uværelssygdom med

Meddelelse om et Tilfælde af Uværelssygdom med

Meddelelse om et Tilfælde af Uværelssygdom med

Meddelelse om et Tilfælde af Uværelssygdom med

Meddelelse om et Tilfælde af Uværelssygdom med

Meddelelse om et Tilfælde af Uværelssygdom med

Meddelelse om et Tilfælde af Uværelssygdom med

Meddelelse om et Tilfælde af Uværelssygdom med

Meddelelse om et Tilfælde af Uværelssygdom med

Meddelelse om et Tilfælde af Uværelssygdom med

Meddelelse om et Tilfælde af Uværelssygdom med

Meddelelse om et Tilfælde af Uværelssygdom med

Meddelelse om et Tilfælde af Uværelssygdom med

Meddelelse om et Tilfælde af Uværelssygdom med

Meddelelse om et Tilfælde af Uværelssygdom med

Meddelelse om et Tilfælde af Uværelssygdom med

Meddelelse om et Tilfælde af Uværelssygdom med

Meddelelse om et Tilfælde af Uværelssygdom med

Meddelelse om et Tilfælde af Uværelssygdom med

Meddelelse om et Tilfælde af Uværelssygdom med

Meddelelse om et Tilfælde af Uværelssygdom med

Meddelelse om et Tilfælde af Uværelssygdom med

Meddelelse om et Tilfælde af Uværelssygdom med

Meddelelse om et Tilfælde af Uværelssygdom med

Meddelelse om et Tilfælde af Uværelssygdom med

Meddelelse om et Tilfælde af Uværelssygdom med

Meddelelse om et Tilfælde af Uværelssygdom med

Meddelelse om et Tilfælde af Uværelssygdom med

Meddelelse om et Tilfælde af Uværelssygdom med

Meddelelse om et Tilfælde af Uværelssygdom med

Meddelelse om et Tilfælde af Uværelssygdom med

Meddelelse om et Tilfælde af Uværelssygdom med

Meddelelse om et Tilfælde af Uværelssygdom med

Meddelelse om et Tilfælde af Uværelssygdom med

Meddelelse om et Tilfælde af Uværelssygdom med

Meddelelse om et Tilfælde af Uværelssygdom med

Meddelelse om et Tilfælde af Uværelssygdom med

Meddelelse om et Tilfælde af Uværelssygdom med

Meddelelse om et Tilfælde af Uværelssygdom med

Meddelelse om et Tilfælde af Uværelssygdom med

Meddelelse om et Tilfælde af Uværelssygdom med

Meddelelse om et Tilfælde af Uværelssygdom med

Meddelelse om et Tilfælde af Uværelssygdom med

Meddelelse om et Tilfælde af Uværelssygdom med

Meddelelse om et Tilfælde af Uværelssygdom med

Meddelelse om et Tilfælde af Uværelssygdom med

Meddelelse om et Tilfælde af Uværelssygdom med

Meddelelse om et Tilfælde af Uværelssygdom med

Meddelelse om et Tilfælde af Uværelssygdom med

Meddelelse om et Tilfælde af Uværelssygdom med

Meddelelse om et Tilfælde af Uværelssygdom med

Meddelelse om et Tilfælde af Uværelssygdom med

Meddelelse om et Tilfælde af Uværelssygdom med

Meddelelse om et Tilfælde af Uværelssygdom med

Meddelelse om et Tilfælde af Uværelssygdom med

Meddelelse om et Tilfælde af Uværelssygdom med

Meddelelse om et Tilfælde af Uværelssygdom med

Meddelelse om et Tilfælde af Uværelssygdom med

Meddelelse om et Tilfælde af Uværelssygdom med

Meddelelse om et Tilfælde af Uværelssygdom med

Meddelelse om et Tilfælde af Uværelssygdom med

Meddelelse om et Tilfælde af Uværelssygdom med

Meddelelse om et Tilfælde af Uværelssygdom med

Meddelelse om et Tilfælde af Uværelssygdom med

Meddelelse om et Tilfælde af Uværelssygdom med

Meddelelse om et Tilfælde af Uværelssygdom med

Meddelelse om et Tilfælde af Uværelssygdom med

Meddelelse om et Tilfælde af Uværelssygdom med

Meddelelse om et Tilfælde af Uværelssygdom med

Meddelelse om et Tilfælde af Uværelssygdom med

Meddelelse om et Tilfælde af Uværelssygdom med

Obersten begav sig straks til Stedet og kaldte med høj Røst, og da han hystes, han hørte en svag Røst, gav han Ordre til at begynde Redningsarbejdet. Resultatet var, at den lille Stafel kom for Dagens Lyd, hvorpaa han bragtes til Hospitalet, hvor han nu er alles Skædebagge. Lant, at den lille levede efter i 14 Dage at have været levende begravet!

Uoventrigte Lanker.

En Revolution og to gamle Benner.

En tidligere Artikel har vi gjort opmærksom paa den Fare, der truer Verdensfreden fra Forholdene i Persien.

De sidste Efterretninger bekræfter denne Antagelse.

Sagen er jo den, at Persien efter sin Velggenhed let kan blive en Tumbold mellem de Magter, der er jærligt interesserede i Overherredømmet ved den persiske Havbugt og det indiske Hav. Fra England holder man derfor et vaagent Tje med Persien, og Rusland er jærligt efter at dets Forjog paa at stæffe sig en isfri Havn i Ostasien mislykkedes i Krigen med Japan —

— til at se sig om efter en anden.

Spad kunde da blive heldigere for denne Stormagt, end om den kunde faa en varig Indflydelse paa de persiske Forhold?

Atter og atter har de russiske Stormænd forjagt under europaiske Forviklinger at faa sat for Alvor i Persien. Og under den forrige persiske Shah var det Rusland, som spillede første Violin i Teheran.

Senere gjorde England faa stærke Indvendinger, at Rusland blev mere forsigtig, og siden Ruslands Optræden i Krigen med Japan vandt den engelske Indflydelse atter Naade. Tyskland er nu ogsaa fremtraadt paa denne Skueplads, hvad der hænger sammen med Keiser Vilhelms Indflydelse hos Kristenhedens gamle Arbejdere — Tyrken i Konstantinopel.

Paa Grund af de tykke Arav paa Indflydelse i Lille-Asien fandt England og Rusland hinanden og sluttede en Overenskomst om deres Forhold til Persien: at ingen af dem vilde foretage sig noget afgørende uden fælles Aftale.

Dette er, hvad man i det diplomatiske Sprog, kalder „Anerkendelse af fælles Interesse-Sfære“.

En af de første vigtige diplomatiske Meldinger i det nye Aar, gaar netop ud paa, at det ser truenede ud med dette Forhold mellem Rusland og England.

Som bekendt har Persien i det sidste Aarstid været hjemjagt af hævere indenrigtige Uroligheder. Revolutionens røde Bane har været højt, og den spage Shah har været søgt at stramme Vjernerne, snart at løse dem. Følgen heraf har kun været, at Revolutionen fik endnu mere Vind i Sejlene. Skigt er jo det bedste Stof for Indblandning fra de interesserede Magters Side. De russiske Diplomater i Teheran har da ogsaa benyttet den gunstige Lejlighed. En henvendelse til de britiske Agenter i Persien foreslaar Rusjerne, at begge Lande skal gøre Forestillinger hos den persiske Regering — hvad der i Virkeligheden vil sige det samme som, at disse Magter skal søge at faa den udvænte Kontrol over Persien — i hvert Fald indtil de revolutionære Kræfter er tøjlede.

Det gælder navnlig de store, gamle Vyer Tebris og Ispahan. I denne sidste er de revolutionære nu Herrer, faa de persiske Autoriteter har maattet søge Hjælp i de derværende britiske og russiske Konsulater. Og Konsulaterne har atter jendt Bud til Teheran om Hjælp, da Situationen er farefuld.

I Tebris har Insurgenterne jo længe været Herrer. De har gjort sig rigtig hjemme der, har optaget Forfælsninger og mener, at de saaledes skal kunne holde de persiske Soldater, der er undervejs, Stangen.

Dette ser jo ud til at kunne blive til alle Haande.

Men nu kommer det mærkelige: De engelske Diplomater nægter — i hvert Fald foreløbig — at hjælpe

Rusjerne med den omtalte Intervention. Det er atter den indbyrdes Mistillid, der staar bag ved.

England mener, at Rusland kun vil have dets Hjælp til at ymyge Persien, faa der kan blive Lejlighed til at gøre Persien en „Tjeneste“ — selvfølgelig paa samme Vis, som Rusland i sin Tid gjorde Pstrig-Ungarn den store Tjeneste med at undertrykke Oprøret der. Imod en passende Godtgørelse, naturligvis. Men det er aabenbart Sagen med denne Godtgørelse, der er England saa mistænkelig.

Ikke fordi England plejer at gøre noget som helst uden en passende Godtgørelse. Det er Britten for meget af en Krammer-Sjel.

Men han snjer ikke, at Rusland skal gaa og faa Godtgørelser paa en Gaa som den persiske, faa nær det urolige Indien.

Derfor tøver England med at give sin Tilslutning til de „uegenyttige“ russiske Forestillinger om at nu er det Tiden for dem i Fællesskab at intervenere i Persien.

Og hvad vil saa Tyskland endda sige? Der er ikke for smit et Forhold mellem Tysken og Briten i Forvejen.

Det faar dog være med Englands Grunde som det kan. Sikker er det, at Persien umuligt kan vedblive at eksistere, hvis det saaledes vil ligge i Splid med sig selv. Det maa da blive Bytte for en eller anden. Og det har jo ikke — som her i Amerika — en Onkel Sam til at sige: „I maa gerne gøre Persien noget godt, men I maa ikke tage noget Land-Dmraade fra hende“.

Saadan en Onkel findes ikke i hele Asien. Og derfor er England bange for at lade Rusland faa en Anledning til at sende Tropper ind i Persien.

Der skal ofte en hel Krig til at faa dem ud igen. Det ved England jo meget godt fra Ruslands Forhold til Kina og Manjuriet.

Med tidligere Erfaringer for Øje skal man ikke være forvædet, om Verden en Dag vaagner og finder, at Rusjerne — trods alt — er godt inde i Persien, og endda jender længselsfulde Blikke ned til den persiske Havbugt, hvor de allerede for Aar tilbage, da de holdt meget af den afsøde Shah, har opmaakt en hel passende Krigs-Havn. Og den trøjer aldrig til.

Langfredag som lodlig Helligdag.

For Tjeblikket er der en Bevægelse oppe blandt Lutheranerne i Staten Iowa for at faa Langfredag fastslaaet af vor Legislatur, som en jærlig Helligdag.

At en saadan Bevægelse, om den ellers kan opnaa det foranstte Resultat, vil glæde alle danske Lutheranere, det følger jeg mig paa Forhaand forvisset om.

Langfredag, som en speciel Helligdag! Kan det være muligt, at en saadan Begivenhed ikke stulde glæde vore Hjertes, Sjæl og Menighed, nei, det er utænkeligt for en sand Lutheraner!

Langfredag, denne Stordag, med det verdensomfattende Fuldbragt-Evangeliem — den Dag da Verdens Skæbne blev afgjort, den Dag da det nu stulde begynde at lyde med malmhærte, men dog med liflige Kløkketoner:

„Alting er rede — kommer til Bryllup“ og „se jeg har stillet for dig en aaben Dør!“ Sulte en saadan Dag, fastslaaet som en jærlig Helligdag ikke glæde os? Visstelig!

Past. N. C. Brun af Den forenede norske Kirke har tilsendt mig en Skrivelse om denne Sag og meddelede at lignende Skrivelse er omfjendt til alle lutheriske Samfundets Formænd her i Staten Iowa om et frastigt Samarbejde for Sagens lykkelige Gennemførelse.

Endvidere meddeler Past. Brun, at der til ham er indløben „begejstrede Svar“ fra mange, fordi Sagen er taget op til et Forjog og efter hans Formening er der Udflugt til at det skal lykkes.

Et dugtigt Legislatur-Medlem Prof. L. S. Voe, har lovet at fremlægge Sagen for Legislaturen, naar den er bleven grundig forbedret.

Til en saadan Forberedelse hører at faa saa mange Underkrifter som muligt fra alle lutheriske Professore, Præster og Menighedsmedlemmer af Staten, Iowa.

I dette Tjemed vil der blive omfjendt i en nær Fremtid Lister til Underkrifter rundt i alle lutheriske Menigheder.

Arbejdet maa udføres hurtigt muligt og listerne sendes tilbage til Past. N. C. Brun, Lake Mills, Ia.

Det er mit Haab, at vore lutheriske Præster og Menigheder i Staten Iowa med stor Interesse og Glæde vil stille sig i Spidien for Arbejdets hurtige Gennemførelse.

I broderlig Værdsighed,
 G. V. Christensen.

Naar Præsten falder igennem.

Overjat fra „Lit. Dig.“ af Mrs. J. P. Nielsen.

Redaktøren af Chicago Bladet „Interior“ skriver saaledes om denne Sag:

Naar Præsten falder igennem, er det jædvandligt, at Menigheden stiller sig af med ham og faar en anden. Og da han kun er et Menne-

ste med et Arbejde for et halvt Dusin Overmennesker, er det nogen-

lunde sikkert, at han for eller senere falder igennem paa et eller andet Punkt.“ Redaktørens Erind-

de er ikke til Præsten, der falder igennem, men til Menigheden, der firaks giver ham hans Afsked. Til den siger han bl. a.

„Det kunde være i sin Orden, hvis Præstens Arbejde faldt i en enkelt, ganske bestemt Retning, og han saa der viste sig udfikket, faa kunde man have lovlig Grund til at sige, at han havde taget fejl af sit Kald.“

Hvis en Smeder ikke kan sætte Brædder sammen, maa han hellere gaa og skole Kul. At sætte Brædder ordentlig sammen er en Smeders særlige Gøbet. Og jaadan er det med de fleste Stillinger; de falder indenfor snævre, vel definerede Linier.

Men ikke saaledes med Præsten. Hans Arbejde findes langs Guldreder af forskellige Linier, og det er udover al Rimelighed at vente, at han skal gaa frem med flyvende Fane paa dem alle.

Tænk for et Tjeblik grundigt og ærligt over, hvad en Præst bør gøre og være.

Han bør være en god Taler. Ikke blot klingende Ord men ogsaa vægtige Tanker. Han maa absolut være en Tænkter. Han maa være i Besiddelse af en Mængde boglig Kundskab: Teologi, Filosofi, Historie, og lignende; men det gaar aldrig an, at han læser hele Tiden. Folk vil ikke taale det, om han ikke er ligefrem — paa lige fod med enhver af dem.

Og Kunddens Præst skal selvfølgelig være en Organisator, forstaa at sætte Hjulene i Bevægelse, faa de dertil bedst stiftede Folk sat i Gang i det mangefaldige kirkelige Arbejde; han maa være i Besiddelse af en Generals Overblik, men ikke drister han sig til at bruge en Generals Kommandofjensme, han maa jøre gennem sin Overtalelseskunst, og det tager en urimelig Mængde Overtalelse.

Præsten skal ogsaa have et skarpt langstjuende Forretningstalent for et holde Kirkens Pengesager i Orden; men fremfor alt maa han være en Mandens Mand, stant han paa ingen Maade maa befinde sig at være for meget af en Idealist. Folk vil ikke høre paa ham, hvis han ikke er praktisk.

Se saa, hvilken Bunke af Egenskaber vi har. Vi kunde faa en Forjører, en Politiker, en Forretningmand, en Lærer, en Foredragsholder, en Forfatter, en Filosof, en General ud af den Sammenfætning og endda have Egenskaber tilovers til at dele ud til en hel Del Menne-

nesker lige fra Huslægen til Kirke-tjeneren.

Og dog tror en Menighed, at den har „lejet“ hele denne Mangfoldighed i Præsten og venter at hste For-

del af alle disse Egenskaber, alt sammen fra en Mand.

Men det gaar ikke. Paa et eller andet Punkt i denne Sammenfætning venter Skuffelsen. Er Præ-

sten en god Prædikant, er det mere end jandjynligt, at han mangler noget i Retning af at være en Leder. Er han en mild, kærlig Personlighed, gaar det som Regel ud over hans Evne som Taler. Er han en ivrig Student, faa er han maaste til Gengæld fejtet og ubehjælpelig overfor Folk. Er han en livlig og underholdende „Mamnerat“, giver han maaste det Indtryk, at han ikke stiller ret dybt hverken aandeligt eller intellektuelt. Man skal nok opdage en Ipag Side hos ham.

Saa er Spørgsmaalet: Hvad vil Menigheden gøre ved Lybageren? Og den nye Præst vil jo ogsaa have sin Svagbed. Redaktøren fortæller:

Og I gjorde storlytt mod Manden, I drøp bort. Ingen Præst stulde vijes Døren af sin Menighed paa Grund af en eller anden manglende Egenskab. Der er fire gode Grunde for en saadan Fremgangs-

maade: hvis han er doven, letjundig, egenkærlig eller umoralist.

Mangler en Præst Hæderlighed, Selvsjofrelse, Lid eller almindelig fund Menneforstand, er han ikke stalt til at være Præst.

Men alle andre Mangler kan ændres. Mange kan Præsten selv ændre; men de Mangler, som han enten ikke kan ændre eller ikke faar ændret, dem maa Menigheden tage sig af.

Sver Menighed stulde, naar den faar en ny Præst, nøje iagttag ham for at opdage, hvor han vil falde igennem, ikke for at faa noget at klage over — Gud forbyde det — men for, naar Præsten falder, at den da akkurat ved, hvor den skal tage fat og hjælpe ham.

Hvis Præsten viser sig upraktisk i at organisere, er det Tid for dem af Menigheden, der har særlige Evner i den Retning at træde til og tage fat.

Er Præsten en Dumrian, hvad Pengesager angaar, faa lad de Mand komme frem, der daglig har med Dollars og Cents at gøre, og læste Pengesager af Præstens Skuldre.

Er Præsten fejtet og tilbageholdende, hvor det gælder at tage sig af fremmede, faa tiltrænges de Folk, der af Naturen blev begavet med Frimodighed og Takt.

Hvis Søndagskolen slæber i det, eller Bønmøderne er tørre, og Præsten ikke synes at vide sit levende Maad, lad faa Menigheden selv tage fat i de Grene af Arbejdet.

Hvis Præsten er en daarlig Taler — ja, det er vanligere for en Menighed at udjylde den Mangel, af den Grund burde ogsaa Præsten sætte al Kraft ind paa ikke at falde igennem paa det Omraade; men selv der kan en levende Menighed gøre noget for at ændre Mangelen.

De kan lytte nøje efter, det opmuntrer Præsten. De kan rose hans mere fremtrædende gode Egenskaber; det ansporer ham til hderligere Anstrængelser. De kan hjælpe ham i andre Dele af Arbejdet og saaledes give ham mere Tid til at studere. De kan give ham Penge til Bøger og til at rejse til Møder; det vil give ham nye Indtryk. Og de kan bede for ham; Gud alene ved, hvor meget det vil hjælpe.

Til Slut en Regel for hver vaagen, virksom Menighed: Regn med Præstens Evner som hans Indfats, Regn med hans Mangel paa Evner som din Indfats.

Kære Niels Kær!

Der er noget, jeg har gaet og tænkt paa i længere Tid, noget, jeg gerne vilde have andre til at tænke paa, muligt til at drøfte.

Derfor vil jeg her komme frem med Tanken til Dem, min fortrolige.

Det er fortrinsvis angaaende Arbejdsforholdene.

Hvor mærkværdigt, at man kan blive ved over hele den civiliserede Verden og i Markhundreder at drøfte dette Spørgsmaal uden tilshneladen-

de at komme dets Løsning nærmere. Lad mig straks sige, at min Syn-

pakt er afgjort paa Arbejdernes Side. De burde have det ligesaa godt i Ribet som andre Menne-

ste. Til at alle absolut kulde have lige meget eller fulde lige betydelige

Stilling. Jølgelig heller ikke forjlene lige meget.

Men enhver, der vil arbejde og bruge de Evner og Kræfter, Stæberen har udrujiet ham med, burde have sit „daglige Brød“ uden Velymning, jynes jeg.

Ja, jeg mærker nok, at her slipper en Del Mellemtanke ind, men jeg skal nok komme til Hovedtan-

ken. Mon Verden er paa ret Spor til Løsning af Spørgsmaalet om det rette Forhold mellem Kapital og Arbejde? Jeg er lige ved at tvivle om det.